

brecht brecht

Club de lectura "llegir el teatre"

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

La bona persona de Sezuan de Brecht

Dilluns dia 18 de febrer
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
biblioteques.reus.cat

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
biblioteques.reus.cat

Bertolt Brech (Augsburg, Suàbia, 10 de febrer de 1898

— Berlín, 14 d'agost de 1956)

De família benestant, el 1917 inicià estudis de medicina, i el 1918 participà, com a soldat sanitari, en la Primera Guerra Mundial. Relacionat amb els corrents expressionistes, el 1919 escriví la primera peça de teatre, Baal, i féu de crític teatral a Augsburger Volkswille, diari del partit socialista independent. El 1920 acabà Trommeln in der Nacht ('Tambors en la nit'), obra estrenada el 1922, amb la qual obtingué el premi Kleist. El 1923 fou contractat com a dramaturg — responsable general— del teatre Kammerspiele de Munic i estrenà Im Dickicht der Städte ('En la jungla de les ciutats'). El 1924 Max Reinhardt el contractà com a dramaturg del Deutsches Theater. El 1928 obtingué el primer gran èxit, Dreigroschenoper ('L'òpera de tres rals'), segons John Gay i amb música de Kurt Weil, de la qual el 1943 publicà una versió novel·lada. En aquesta obra, així com a Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny ('Prosperitat i caiguda de la ciutat de Mahagonny', 1930), començà a teoritzar la concepció del teatre, que en una primera etapa anomenà èpic, i molt més tard, dialèctic. Mentrestant havia publicat els reculls poètics Taschenpostille ('Sermonari de butxaca', 1927) i Hauspostille ('Sermonari domèstic', 1927) i col·laborat amb el director Erwin Piscator. El 1928, separat de la seva primera dona Marianne Holf, es casà amb l'actriu Helene Weigel, que esdevingué gran col·laboradora de la seva activitat teatral. Conreà la peça didàctica d'estructura esquemàtica: Der Flug des Lindberghs ('El vol de Lindbergh', 1929), Das Badener Lehrstück vom Einverständnis ('La peça didàctica de Baden sobre la concòrdia', 1929), etc. L'any 1933 abandonà Alemanya per oposició al nazisme. Després de residir en diversos països europeus, entre els quals l'URSS, s'instal·là a Hollywood. Durant la Segona Guerra Mundial li foren estrenades a Zuric dues obres cabdals: Mutter Courage ('Mare Coratge', 1941) i Der gute Mensch von Sezuan ('La bona persona de Sezuan', 1943). En la primera reprenia el mite matern ja utilitzat en la seva versió de l'obra de Gor'kij Die Mutter ('La mare', estrenada el 1932), i en Die Gewehre der Frau Carrar ('Els fusells de la senyora Carrar', 1937), ambientada en la Guerra Civil Espanyola. Encara, amb Kaukasische Kreidekreis ('El cercle de guix caucasià'), escrita el 1944, i Leben des Galilei ('Vida de Galilei'), reelaborada repetidament del 1938 al 1956, es convertí en un autor cabdal en la història de la renovació de l'espectacle escènic.

El 1947 fou cridat a Washington pel comitè d'activitats antiamericanes i decidí d'abandonar el país. A Zuric estrenà Herr Puntilla und sein Knecht Matti ('El senyor Puntilla i el seu criat Matti'), obra amable escrita molt abans, i el mateix any s'establí al Berlín Oriental, on fundà el Berliner Ensemble. L'any 1950 adquirí la ciutadania austríaca, però romangué a la RDA fins a la mort. En aquesta darrera època es dedicà preferentment a l'adaptació d'obres d'altri, als treballs teòrics i a la direcció escènica. Autèntic creador verbal, portà a les màximes conseqüències la línia crítica de la desmitificació sociohistòrica que Ibsen inicià i que Bernard Shaw i, en part, Pirandello continuaren, anihilant, però, el seu aspecte individualista i psicologista. Combaté els esquemes de la tragèdia, convençut que l'home no neix predestinat, sinó que pot transformar i millorar lliurement el món. Al culinarisme del teatre il·lusionista burgès oposà la distanciació objectivadora, aconseguida mitjançant la utilització de la paràbola, intentant de desvetllar així la capacitat raonadora de l'espectador. D'entre els treballs teòrics cal destacar Kleines Organon für das Theater ('Petit òrganon per al teatre', 1949).

